

Szeretet-Szolgálat

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Alapítva: 1948-ban

Új folyam: 118. szám

2002. október

Számadás

Bevallom, számot adni jöttem, megmondani, hogy megvagyok. Viharszelek zúgtak fölöttem, de most felhőten Ég ragyog.

Jó most előttetek megállni, s megvallani sok harc után, hogy szüntelen szólott az Ige, s az éjben is maradt sugár.

A bűneim sokszor tepertek a porba, ám egy Kéz lenyúlt, hajam se hullt ki, úgy emelt fel, erről beszélhet csak a múlt.

Évek suhantak el fölöttünk, fejünkre rászakadt a dér, de új tavaszt hirdetni jöttem, mely szebb lehet a réginiél.

Bevallom, számon kérni jöttem, ha számon kérni még lehet. Keresem a szétszórta nyomokban az eliramló éveket.

Keresem a kikelt IGÉKET s útfélen kallódó magot. Keresem azt, amit az élet szentnek, igaznak meghagyott.

Keresem a LÉLEK derűjét, a békesség sok otthonát, a szíveket, ahol a hűség hang nélkül országol tovább.

Keresem az áldást, amelyről nem mondhatok le sohasem. Keresem az ISTENT szívemmel – a szívetekben keresem.

Füle Lajos

Cím nélkül

Késő este. Lakótársaim már békésen pihennek. Fáradt vagyok én is, de még feladatom van. Gondolataim cikáznak, múltbeli képek villannak be, igyekszem megragadni a pillanatot... Az a csésze tea megtette a kívánt hatást. A hálaadásról kell írnom... Kell? Milyen furcsán hangzik... milyen megszegyenítően!

Rád gondolkodok, Uram, aki nem szűnsz meg velem lenni, akire az életemet bízom. Döntök. Nem törlek, és nem is javítok semmit! Te ugyanis ismersz! Miért is rejtegetnék bármit? Az őszinteségem ajánlom fel most az oltárra. Vedd el!

Miért vagyok hálás? A válasz olyan könnyen jön: mindenért! De... mi ez a „minden”? Elsősorban azért, hogy most beszélhetek Veled! Hiszen Te szólítottál meg először! Magadnak választottál. Nem, én erre soha nem lettem volna képes. Magamtól csak a rossz mellett dönthetek. Hitetlen család, ateista nevelés... köszönöm, hogy megmutattad magad nekem! Bár, még nem ismerlek teljesen. Minden nap új arcodat fedezhetem fel! A hálaadás számtalan formáját izlelgetem. Hol ennek örülök, hol annak. Uram, folyton taníts! Hogy emberként élhessek.

Töltöttem már utcán az éjszakát, nem egyet. Örültem a padnak, ami ágyként szolgált akkor. Hála volt a szivember azért, amit másnak soha nem kívántam volna.

Hegyek csúcsára is eljutottam, jártam tengeren; fáztam sokszor, máskor a hőségtől szenvedtem. De mindig volt a szívemben egy dal! Szomorú, vagy vidám... Rólad szólt! Tudok szükkölni és bővölni is. Veled!

Az évek összefolynak, most katonaiélmények jutnak az eszembe: csobánkai kiképzés. Bajtár-

sak. Örültünk minden falatnak. Megosztottuk a szőlőcukor tablettákat, kulacs vízben oldottuk fel. Azt gondoltuk segít. A parancsok értelmetlenek, de hallgattunk és végeztük a munkát. Veled találkoztam ott is, Te tanítottál a feltétlen engedelmessegre! Most hálás vagyok azért, amit soha nem szerettem.

Voltak betegségek, kisebb-nagyobb bajok... okultam, hogy jobban értékelhesem a felhőtlen napokat.

New York, 09. 11. Mintha csak egy filmet néznék. Pedig már a füstöt is érzem, halom a szirénákat. Történelmi esemény... Édesanyámra gondolok, sír miattam, biztosan tudom. És ismét tanulok: szeretni a békét, a hazámat, magyarnak lenni messze az otthonától is. Mindig velem vagy! Mindenem a kezdedben van. Rendelkezz velem!

Magány... Nincs hozzád hasonló, Atyám! Megvallom ismét: szeretlek! Előbb szerettél, az adósod vagyok. Engedelmességgel tartozom. Nem, nem azért, hogy a mennybe masírozhaszak! Szánalmas haszonleső lennék! Hanem, mert érezni akarom hatalmas, formáló kezd az életemen megint! Alakíts, kérlek! Önmagamhozom áldozatul!

24 év. Ha hosszú étellel ajándékoztál meg, akkor valahol a harmadánál járhatok. Ha rövidbe, akkor a feléhez közeledek. Már több, mint tíz éve, hogy ismerlek... hogy élsz a szívedben, és bennem lakozol. Próbák, kísértekek, botladozások... erőt Tőled kapok a továbblépéshez. Te vagy az, aki mosolyra fakaszt mindig, minden körülményben; aki megtanít örülni, és hálát adni bármiért. Sokszor csak utólag áll össze a kép, mikor visszatekintek, akkor válik világossá, hogy mit miért engedél meg.

Ismered a múltamat, sőt a jövőmet is! Hadd adjak most hálát azért, hogy a Tiéd lehetek, és a terhekért, amik alatt erősödöm!

„Örüljete az Úrban mindenkor! Ismét mondom: örüljete. A ti szelídségetek legyen ismert minden ember előtt. Az Úr közel! Semmiért se aggódjatok, hanem imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt; és Isten békessége, mely minden értelmet meghalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban.” Fil. 4:4-7.

Csényi Norbert

Megérintettél Jézusom!

Ifj. Fekete Béla, 50 éves okleveles vegyész diplomás vagyok. Megtérésemhez indulást adott az, hogy édesapám, Fekete Béla a soltvadkerti baptistáknál nevelkedett a Fekete és a Hirsch (Havasi) családok révén. Édesanyám, Győri Olga, pedig tősgyökeres baptista Erzsébeten (csak gondoljunk Győri Miklós és Győri Jenő karnagyainkra).

Kisgyermekkoromtól fogva a Ferenc utcai imaház volt az én vasárnapi programom. Itt olvastunk, játszottunk, néztük a vízköpő békát. Ugyanitt, cseperedni kezdvén, már oda-oda settenkedtünk a nagyterem ajtajához, hogy hallgassuk a szép énekeket, a harmónium dallamait. Később már be is mentünk, hogy hallgassuk, mit mond a lelkipásztor.

Ilyen indulás után jöttek a felsőbb iskoláim, ahol igyekeztem arra, hogy a választott tudományágamat mind jobban elsajátítsam. Ez végül sikerült is jeles államvizsgával.

Igen, de ez idő alatt is történt bennem egy-két más olyan lelki változás, amit csak később értettem meg. Két egyszeri, de meg nem ismételt előadást tudtam személyesen meghallgatni, ami mély nyomokat hagyott bennem.

A két Nobel-díjas tudósunk Szentgyörgyi Albert és Sellyei János professzor urak is meglátogatták egyszer-egyszer egyetemünket. Mindketten a saját kutatási területükről beszéltek ugyan, de egy közös volt a végső kicsengésükben: „Kedves fiatal kollégák! Van az úgy – és ez így természetes –, hogy egy-egy témában mindig a legtöbb ismeret megszerzéséhez egyre mélyebbre kelljen ásunk. Ámde van egy olyan pont, egy olyan határ, amit semmilyen kísérlet és semmilyen tudományos ismeret nem képes átlépni!”

A tudósaink, holott dolgoztak annak a határnak az átlépésén, bevallották, hogy amikor eddig eljutottak: belátták az Úr hatalmát és ekkor hívők lettek!

Amit a tudósok elmeséltek a fiatal egyetemistáknak, az engem szíven talált. S ami még több, be is igazolódott. Kutatásaim során igyekeztem szépen, a tudományos normáknak megfelelően haladni. Egy idő után jött az a pont, amit a fenti tudósaink megjósoltak: minden szint, amit átléptem keserves volt, mert utána nem sikerült semmi. Eltelt 1-2 hét feszített

munkával: semmi! És gondoltam: ha Istenünk adja rá áldását, akkor sikerül.

Imádkoztam, kértem Őt! Egyik éjszaka nehezen aludtam, fáradtan ébredtem, félálomban utaztam a buszon, amíg végre beértem a laborba. Megkérdezték kollégáim, hogy mi van velem? Én nem is válaszolva megnéztem a feljegyzéseimet (mind a 200-at) és abban a pillanatban megértettem, hogy a hiba egy egyszeri emberi számolás, amit eddig is csinált mindenki, de nem jól! Mondanom sem kell, hogy az isteni sugallat segítségével óriási eredmény született, ami ma is sok embert gyógyít!

Innen már felfelé ívelt a szakmai pályafutásom. Természetesen megköszöntem Urunk segítségét! Ezután családalapítás, költözködések következtek úgy, hogy magamban mindenért köszönetet mondtam imáimban Jézusunknak.

A nagy fordulat kislányom nagyon súlyos megbetegedésekor érkezett az életembe. Ezt a hosszú, több mint két éves folyamatot nem részletezném. Miután lányomat 14 évesen eltemettem, teljesen magamra maradvam, 1986-tól rengeteget olvastam vallásunkról, Jézusunkról. Mind gyakrabban jártam a gyülekezetbe és ez segített.

Ma már lelkipásztoraik hívásai, a közösség szeretete megerősített, és ha egészségem engedi, örömmel imádkozom az Úr Jézus Krisztushoz.

2002.07.05. ifj. Fekete Béla

Tegyük föl...

Tegyük föl: nincs a túlvilágon élet. Halál után csupán a sírgödör ásító torka vár. Akkor miért gyötör a fojtó félelem bilincse téged?

Ha hitre jutsz, mitől se kell már félned, tiéd a menny örök polgárjoga, mit nem veszíthetsz el többé soha. Hidd el, hogy nem lesz a halállal véged!

„A hit hallásból van.” Hallgasd tehát Isten hitet teremtő szavát, akard e kincset, és ne légy Tamás!

Számodra így e földi lét se börtön. Így érdemes csak élni itt e földön, Ha hiszel abban, hogy van folytatás!

Balog Miklós

Valami mindig történik

Itt, Szentmártonkátán nincs helyi lelkipásztor. Sülysáphoz tartozunk, onnan szokott pásztorolni Nagy Sándor testvér havonta. De azért különbözőképpen megoldott az igehirdetés. Egyik vasárnap Tóka Gyula bácsi volt az igehirdető. Már nem tudom miért, de az istentisztelet végén mondta, hogy a hívő emberrel valami mindig történik. Ha csend van, akkor baj van. Mégpedig igen nagy baj! Hangsúlyozta, hogyan értette, nem nehéz kitalálni. Betegség, fásultság, gondok, meglankadás, stb. ... minden figyelmeztetés!

Ajjaj – gondoltam magamban – ez nekem most kijutott bőségesen. De, azért mond valamit ez az üzenet. Költözködés, új arcok (utastársak), új környezet, más szokások, új gyülekezet, új testvérek megismerése és még folytathatnám. Egy hétköznap délután történt a következő dolog. Rákos állomáson szálltam fel a vonatra. A kettes ülések félig foglaltak voltak. A négyes ülésnél kértem szabad helyet.

Tessék, válaszolta az utastárs, aki mellé leültem. A vonat elindult. Majd lesve körbenéztem. Utastársam előtt a pulton egy flakon virított. Biztos borocská volt, mert igen kortyolgatta, meg nem hasonlított se üdítőre, se szörpre. Pont jó helyre ültem, gondoltam magamban, de ez sem „véletlen volt”. Majd egy kissé elbóbiskoltam. Félúton felébredve, valahogy szóba elegyedtem a polgártárssal. Mesélte, unokáihoz megy, azért van ilyen sok cók-mókja. Majd szó szót követett. Egyszer megszólalt: rágyújthatnék. Sajnálkozott (ezen a vonaton tilos a dohányzás, még a peronon is!). Most értem meg, miért kellett ideülnöm. Én – szóltam közbe – hála a jó Istennek, már régen elhagytam. És hogy sikerült? – érdeklődött.

Elmondtam, hogyan próbálkoztam. Csökkentettem az adagot, 1-2 szál naponta, szándékosan nem vettem, összegyűrtem, kidobtam az ablakon. És még különböző trükköket vettem be, de mind eredménytelen maradt. És akkor mégis hogyan? – kérdezte.

Elmondtam, hogy a saját erőm kevés. Kezdd hívőként kértem imában az Úr Jézust, segítsen elfelejteni ezt a ronda szokást. Sikerült. Csoda

történt. 3 nap alatt valóban elfelejtettem. Már a „kályha” füst is facsarja az orromat. A melege viszont éltet.

És milyen vallású? – érdeklődve kérdezte a kolléga.

Én baptista vagyok – mondtam.

Aha, én miskolci vagyok, és ismertem Uzonyiékát, együtt dolgoztam velük. Nagyon rendesek voltak. Majd beszélgettünk tovább a teremtésről, megbocsátásról, meg magáról az „életéről” stb... Végül a Bibliát is elővettem volna, ha még tovább utazok, de én megérkeztem, le kellett szállnom a vonatról. Majd biztattam: Bátyám, olvassa a Bibliát és egyre több ismerethez fog jutni!

Majd elköszöntünk.

Hogy miért kellett ideülnöm, egy ismeretlenhez?

Mert valaminek mindig történnie kell!

„Az én igaz emberem pedig hitből fog élni, és ha meghátrál, nem gyönyörködik benne a lelkem.”

Zsid. 10:38.

Dani Tibor Pesterzsébet –Szentmártonkátá

Gottfried Keller

Reformáció

Egy múmia aszott kezébe téve találtak lenn a piramis alatt sötétre száradt búzamazvakat, mik véle szunnyadtak sok ezredéve.

E ritka kincs most emberkézbe véve termő talajra lel. Vajon mit ad? Arany kalászba szökken, im, a mag, s szemet, szívet vidít a drága kéve.

Így áldás lett a kései utódnak, mi őseivel sirba zárva volt, hisz mindig újra feltámad a holt.

Ki gátol abban, hogy ne legyen holnap, bár fogja még ma szárad múmiakéz, az Ige magva áldott új vetés?

Az élet viharai

Úgy tűnik, mintha egyre gyakrabban lapoznánk a kalendárium oldalait, és az élet viharai keltette hullámok egyre magasabbra csapnának. A hírek és az újságok szinte másról sem tudósítanak, mint katasztrófákról és borzalmakról.

Számtalan helyen tornádók pusztítanak, máshol hurrikánok, földrengések és vulkánok. Földrengések naponta rázzák meg a Föld számos pontját, de mivel olyan gyakoriak, ha a Richter skála nem emelkedik a hatos fölé, már oda sem figyelünk rájuk.

Mindezek az események az emberi kontroll határán túl történnek. Helyenként, ahol az ember mégis megpróbál beavatkozni a természeti erők működésébe, a veszély még fokozottabbá válik. Bíróságaink, börtöneink, kórházaink és iskoláink bizonyítják küzdelmeinket... Sokan harcolnak azzal az életérzéssel, hogy nincs hová fordulniuk és szalmaszálnyi reményük sincs.

A zsoltáros még nálunk is jobban ismerte az ember nyomorúságát:

„Isten a mi oltalmunk és erősségünk, mindig biztos segítség a nyomorúságban. Azért nem félünk, ha megindul is a föld, és hegyek omlanak a tenger mélyébe; ha háborognak és tajtékognak is vizei, és tombolásától megrendülnek e hegyek.” (Zsolt 46:1-3.)

Isten olyan közel van, mint a meghajtott térd. Kedves előtte az alázatos és bűnbánó lélek, és ígérete szerint soha nem mond le rólunk és nem hagy cserben. Ha tombolnak is körülöttünk az élet viharai, jusson eszünkbe valóságos oltalmunk. Ő mindig jelen van, szilárd talajt és az élet egyetlen lehetőségét felkínálva Fiában – Jézus Krisztusban. Minden egyéb erőfeszítés hiábavalónak bizonyul.

„Csendesedjete el, és tudjátok meg, hogy én vagyok az Isten!” (Zsolt 46:11.)

(BH. 98. 10. 25.)

Fordította: Ferenczi Andrea

Isten lábnyma

Állok fāradtan az utam szélén,
egy meredek hegy csipkés peremén,
s gondolkodom, hogy hagytam-e nyomot
az úton, melyen végigjöttem én.
Hiszen ráléptem fűre, kavicsra,
patakokon is futva szöktem át,
letördeltem a borókák szélét,
és horzoltam a sziklák oldalát.
Valami történt a lábnymommal:
vagy elmosódott, vagy messze maradt,
mert bárhogy nézem, innen a csúcsról
semmit se látok már magam alatt.
A fű kisarjadt, az ág kiszöldült,
tört tuskék helyett ép tuskék nőttek,
és a kavicsot is szétrugdosták
mindazok, akik utánam jöttek.
De egy nagy nyomot mégis látok én,
annak lábnymát, aki vezetett,
annak lábnymát, aki engemet –
ha elfāradtam – karjaiba vett.
Óriás nyomok az ő nyomai,
néha úgy érzem, nem is lábnymok,
nem is tudom, hogy láttak-e ilyent
a tovatűnő könnyű századok.
Amint szemlélem, szégyenkezem én,
mert rájöttem, hogy másképpen jártunk,
ezért hagyott oly eltérő nyomot
ezen a földön a mi két lábunk.
Én csak álmokat szőttem az úton,
ő cipelte a súlyos terheket,
ezért szántotta csak az ő sarka
fel a sziklákat és a völgyeket.

Sinka József

--- o ---

Az éles nyelv olykor a gazdája torkát vágja el.
(*Jim Scancarelli*)

Ne amiatt aggódjunk, hogy a gyerekek sosem
hallgatnak ránk, hanem amiatt, hogy folyton
minket figyelnek. (*Robert Fulghum*)

Jobb aludni egyet a dolgokra, mint utólag álmatlanul
forgolódni miattuk. (*Baltasar Gracián*)

A pénz, akárcsak a tűz, önmagában se nem jó, se
nem rossz. Semleges természetű, és jellegét a
megfigyelő látásmódja, illetve a felhasználó
szándéka határozza meg. (*Jerrold Mundis*)

Kis Ablakok

A megtalált gyermek

A sok ezer hallgató előtt megtartott evangé-
lizáló előadások egyikének a végén egy kisfiút
hoztak *Moody* evangélista elé azzal, hogy elté-
vedt az apjától. *Moody* ölébe vette, s magasra
emelve kiáltott a kifelé özőnlő közönség felé,
mely előtte éppen a tékozló fiú példázatával fog-
lalkozott: „Ez a kisfiú elvesztette apját, s az apa
bizonyára jobban aggódik érte, mint ő az apjá-
ért”. E pillanatban ért az előadói emelvényhez
az édesapa, s a gyermek boldog, hangos kaca-
gással futott az ölelésre tárt karokba. „Látjátok –
szólt *Moody* –, így keres és vár reátok mennyei
Atyátok!”

A vak és botja

Egy költő és egy festő együtt nézegették *Po-*
ussin festményét, mely a jerikói vak gyógygyí-
tását ábrázolja.

Mi tűnik fel önnek e legszembeötlőbben
ezen a képen? – kérdezte a festő.
A költő mindent szépnek talált, *Krisztus* alakját,
a különféle arcvonásokat, a kép egész összeté-
lét az egyes személyek elosztását, helyzetét.
De mégis – kíváncsiskodott a festő –, mi a leg-
jellegzetesebb vonás az egész képen?
Azt mondja meg ön! Jobban ért hozzá – állapí-
totta meg a költő.

Akkor a festő a kép sarkában elhelyezett kü-
szőbre mutatott, melyen egy eldobott bot feküdt.
Látja ön ezt a botot? – kérdezte a költőtől.
Igen, látom – felelte az –, de mit jelent az?
Mit?! – sietett a válasszal a festő – Azt, hogy
nemrég a vak még azzal a bottal ült a küszőbön,
de amikor hallotta, hogy *Krisztus* jön akkora re-
mény szállta meg, hogy meggyógyul; hogy bot-
ját egyszerűen eldobta, mint értéktelen, haszna-
vehetetlen tárgyat, és úgy sietett az Úr elé, mint
aki lát.
Micsoda eleven elképzelése ez a biztonságot su-
gárzó hitnek!

(BH. 1960.)

Őrző-védő szeretet

Gyermekkoromban a környéken lakó gyere-
kekkel együtt játszottam, de valahogy már akkor is
„kilógtam” a sorból, ha valami csínytevésről
volt szó. Egyszer mégis belementem valamibe,
ami egy életre szóló tanulságot jelentett szá-
momra.

A szomszédban volt egy elhanyagolt, nagy
kert tele gyümölcsfával. A tulajdonos ritkán járt
fel a dombra, ahol egy jól megtermett cseresz-
nyefán rengeteg cseresznye érett. Azt hiszem,
mindnyájunk kertjében volt cseresznyefa, mégis
úgy gondoltuk – kollektíven –, hogy a szomszé-
d a jobb, s már másztunk is a fára. Én egy ki-
csit lemaradtam, s mire felértem a többiek már
javában lakmároztak. Akkor történt a baj. Meg-
jött a kert gazdája, s rajtakapott minket a lopá-
son. A többiek amilyen gyorsan jöttek, olyan
gyorsan el is tűntek, s én ottmaradtam egyedül.
Engem csíptek fülön, s máris édesapán szigorú
pillantásával találkoztam, amikor a szomszé-
dunk elmesélte a történeteket.

Nagyon kikaptam. Az mondta apukám: azért ka-
pom, hogy ez többet elő ne forduljon!
De, hát én nem is loptam! Még egy szemet sem
ettem meg – védekeztem.
Már az is elég, hogy ott voltál – mondta, s foly-
tatta a nadrágszíjával való ismertetést.
Akkor nagyon méltánytalannak tartottam ezt az
eljárást, mert valószínűleg nem érzékelttem a
mögötte álló szeretet. Ma már tudom, hogy
jobb megelőzni a rosszat, mint belekeveredni.
Jobb a rossz társaságot messzire elkerülni, mint
közösséget vállalni velük bármilyen csekélység-
nek látszó dologban. Hiába vagyok magamban
erős, nem ér semmit a többséggel szemben. A
Sátán – a nagy szétdobáló – is tudja ezt, s igyek-
szik a lehető legravaszabb módon kihasználni.
Talán azt mondom: ez még nem nagy baj! ...
egy kicsit szabad ... s máris a szakadék szélén
találom magam, ahonnan egy lépés elég, s bele-
esek.

Isten az Ő őrző-védő szeretetével vigyáz ránk, s
nem hagyja érvényesülni a sátáni akaratot. Ne-
künk viszont akarni kell az Ő akarata szerint élni.

„*Szentek legyetek, mert én szent vagyok*” (1.Pé-
ter 1:16.). Ő meg akar szentelni az Ő szentségé-
vel bennünket, és örök életet akar adni nekünk.

„*Isten azonban abban mutatta meg rajtunk a
szeretetét, hogy Krisztus már akkor meghalt ér-
tünk, amikor bűnösök voltunk.*” (Róm. 5:8.). Ez
a legnagyobb szeretet, ami valaha csak „érheti”
az embert! Fogadd el, élj vele és általa!

(BH. 97. 09. 14.)
R. Surján Magdolna

Élet – erő – egészség a Biblia fényében

(Sorozat) I. rész

Arról szeretnék szólni, mennyire messzemenő
Isten gondviselése a kinyilatkoztatásban. Az ember
leghétköznapibb, legapróbbnak látszó dolga-
ival is törődik. Sokat szenvedünk – csupán a
mindennapi valóság testünkre gyakorolt hatása
miatt is: kifáradás, kedvetlenség, betegségek ne-
hezülnek életünkre egyre nyomasztóbban.

Nehézségek, amelyek oka hatvan-nyolcvan
százalékban a helytelen életmód és táplálkozás.
Az orvosi felügyelet mellett keressük a termé-
szetgyógyászat és a keleti vallások segítségét –
de alig ismerjük, mit tanít a Biblia az egészséges
táplálkozásról, s miként alakíthatjuk át étkezési
és konyhakultúránkat.

Mi az alapja annak, hogy helyet kaptak a tes-
tünkre, életmódunkra vonatkozó törvények.
Hogy mennyire alapvető, hogy mit eszünk,
iszunk, azt bizonyítják a táplálkozási törvények.
Már I. fejezetétől, vagyis a Biblia legelejétől
fogva. „Avagy nem tudjátok-e, hogy a ti testetek
a bennetek lakozó Szentlélek temploma, ame-
lyet Istentől nyertetek és nem a magatokéi vagy-
tok? Mert áron vettetek meg” – írja Pál apostol a
Kor. 6:19-20-ban. Az élő hit erkölcsi tartást, tes-
ti kiegyensúlyozottságot, egész-séget, frissessé-
get, segítő- és munkakész-séget is eredményez;
ezek által ad valódi boldogságot.

(folyt. köv.) F.E.

--- o ---

**A szeretet nemcsak lelki haszon, hanem teher
is, s nagyságával arányban üdíti, de egyben
nyomasztja is az embert.** (*Déry Tibor*)

Csak 10-et a 365-ből !

Az év első részében már volt néhány olyan alkalom gyülekezetünkben, melynek fő célja a kötetlen beszélgetés volt. Ezeknek folytatására készült a következő tervezet.

10 nap a 365-ből

Mire?

Közösségünkre, családunkra, magunkra. Kérdéseink mindig vannak. Valamelyikre találnunk választ, sokra azonban nem. Lehet, hogy közösen gondolkozva több, jobb megoldás születne.

Miért 10 nap?

A nyári időszakot kivéve minden hónapban találkozhatnánk egyszer.

Kicsiktől a nagyokig együtt, ugyanakkor, ugyanott.

Mindenki előre gondolkozva hozna minden alkalomra egy-egy számára fontos beszélgetési témát.

Az irányadó témakört előre meghatároznánk.

Pl. a/ „Kérdezz, felelj, gondolkodj!”

b/ „Mi jut eszedbe...?”

stb.

Mit szeretnénk?

Beszélgetést, új ötleteket, nevetést, megértést, őszinteséget, kötetlenséget, egymás iránti szeretetünk kinyilvánítását.

Véleményed?

Túl nagy dolognak tűnik?

Ha hiszünk az együttlét és az együtt-gondolkodás erejében, és jónak tartjuk ezt a formáját, akkor még kevés is lesz 10 nap a 365-ből.

Mikor?

Az első alkalom november 6-án lesz.

Irányadó témakör: Kikért, vagy mikért gyúlnak a gyertyák? (halottak napja kapcsán)

A második beszélgetés időpontja: december 4.

Témakörök: Miért szereted a karácsonyt?

Adni vagy kapni? Közösség, vagy magány?

A további alkalmakról később adunk tájékoztatást.

(F.B.)

DE!

A „de” szócskának a Bibliában nagy jelentősége van. Például:

„Elfáradnak és ellakadnak az ifjak, még a legkiválóbbak is megbotlanak, *de* akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el.” Ézsaiás 40:30-31.

„A hegyek megszűnhetnek, és a halmok meginoghatnak, *de* hozzád való hűségem nem szűnik meg, és békeségem szövetsége nem inog meg – mondja könyörülő Urad. „Ézsaiás 54:10.

„Ti rosszat terveztetek ellenem, *de* Isten terve jóra fordította azt.” 1.Mózes 50:20.

„Átkozott az a férfi, aki emberben bízik, és testi erőre támaszkodik... *De* áldott az a férfi, aki az Úrban bízik.” Jeremiás 17:5,7.

„A bűnös azt kapja, amit bűnéért érdemel, *de* ha a bűnös megtér..., akkor élni fog, nem hal meg.” Ezékiel 18:20-21.

„Eljön az a nap... és elégeti őket (a gonosztevőket) az eljövendő nap..., *de* fölragyog majd az igazság napja számotokra, akik nevemet féltitek.” Malakiás 3:14-20.

„Akkor sokan eltántorodnak..., a szeretet sokakban meghidegül, *de* aki mindvégig kitart, az üdvözüli.” Máté 24:10,13.

„Krisztus Jézus azért jött el a világba, hogy a bűnösöket üdvözítse, akik közül az első én vagyok. *De* könyörült rajtam...” – írta Pál apostol. 1.Timóteus 1:15-17.

„Az ég és a föld elmúlik, *de* az én beszédeim nem múlnak el!” – mondta Jézus. Máté 24:35.

„Mindenki elhagyott..., *de* az Úr mellém állt, és megerősített” – tanúsította Pál. 2.Tim 4:16-17.

Minden „de” szónak gyűjtőpontjában Jézusnak ez a szava áll: „Engem egyedül hagytok, *de*... az Atya velem van.” János 16:32.

Az emberiség nehéz hónapoknak, éveknek néz elébe, minden elbizonytalanodott, ezért fontos, hogy tudjuk: „*De az Atya velem van.*”

(Vetés és Aratás, 1995.)

Hogyan engedhette meg Isten?

„Úgy hiszem, Istent nagyon elszomorítja, ami velünk történt, ám évek óta azt mondjuk neki: menj ki az iskoláinkból, menj ki a kormányunkból, és távozz az életünkől. - És Ő, amilyen úriember, csendben hátrahúzódott. Miképpen várhatjuk el Istentől, hogy áldását és védelmét adja, ha egyben arra szólítjuk fel, hogy hagyjon bennünket egyedül?

Terrortámadások, iskolai lövöldözések, ... azt hiszem, ez akkor kezdődött, amikor Madeline Murray O'Hare panaszkodott, hogy nem akar imádságot az iskoláinkban, és mi azt mondtuk: rendben.

Aztán valaki azt mondta, jobb, ha nem olvassunk Bibliát az iskolában... - a Bibliát, amely azt mondja: ne ölj, ne lopj és szeresd a felebarátodat, mint magadat. És mi azt mondtuk: rendben.

Aztán dr. Benjamin Spock azt mondta, ne fenekeljük el a gyerekeinket, ha rosszul viselkednek, mert a kis személyiségük megrongálódik, és lerombolhatjuk az önbecsülésüket (Spock fia öngyilkos lett). És mi azt mondtuk, egy szakember biztos tudja hogy miről beszél, és azt mondtuk: rendben.

Aztán valaki azt mondta, hogy a tanárok és az osztályfőnökök jobb, ha nem fegyelmezik a gyerekeinket, amikor rendetlenül viselkednek. És az iskolai ügyintézők azt mondták, a tanári kar tagjai inkább ne is érintsek meg a diákokat, mert nem akarunk rossz reklámot az iskolának, és semmiképpen nem akarjuk, hogy bepereljenek bennünket. És mi azt mondtuk: rendben.

Aztán valaki azt mondta, hagyjuk, hogy diáklányaink abortuszt végeztessenek, ha akarnak, és nem kell, hogy ezt elmondják a szüleiknek. És azt mondtuk: rendben.

Aztán egy bölcs vezető azt mondta, mivel a fiúk fiúk, és úgyis meg fogják tenni, adjunk fiú diákjainknak annyi óvszert, amennyit akarnak, és nem kell, hogy erről szüleiknek beszámoljanak. És azt mondtuk: rendben.

Aztán valaki, az általunk jelentős posztra megválasztottak közül azt mondta, hogy nem számít, mit teszünk a magánéletben, ha elvégezzük a munkánkat.Újból egyetértve velük, azt mondtuk, nem számít, mit tesz valaki (beleértve akár az elnököt is) a magánéletében, amíg van munkánk és a gazdaság jól működik.

Aztán valaki azt mondta, nyomtassunk újságokat meztelen nők képeivel és hívjuk ezt a női test szépsége feletti egészséges, természetes csodálatnak. És azt mondtuk: rendben.

Aztán valaki eggyel tovább lépett ebben a csodálatban, és meztelen gyerekek képeit publikálta, majd tett még egy lépést, és ezeket elérhetővé tette az Interneten. És mi azt mondtuk: rendben, a szabad szólás joga feljogosítja erre őket.

És aztán a szórakoztató ipar azt mondta, csináljunk TV-műsorokat és mozifilmeket, amelyek az erőszakot, erkölcsatlenséget reklámozzák és a tiltott szexet.

És készítsünk olyan zenefelvételeket, amelyek bátorítanak a nemi erőszakra, kábítószer fogyasztásra, gyilkosságra, öngyilkosságra, és különböző sántáni témákat dolgoznak fel.

És mi azt mondtuk, ez csak szórakozás, nincs is rossz hatása, és különben sem veszi senki komolyan, úgyhogy csak hadd menjenek.

Azután azon elmélkedünk: miért nincs a gyermekeinknek lelkiismerete, miért nem tudnak különbséget tenni jó és rossz között, és miért nem okoz nekik problémát, hogy megöljék az idegeket, osztálytársaikat, saját magukat?

Talán, ha elég komolyan elgondolkodunk rajta, rájövünk. Azt hiszem, elég sok köze van mindennek ahhoz, hogy: "amit vet az ember, azt aratja is." (Gal 6:7)

**Anne Graham Lotz
részlet egy szeptember 11 után
készült interjúból**

Kivel barátkozzam?

Jó lenne tudni, hogy aki olvasod ezeket a sorokat, hány éves vagy, megtértél-e, mennyire erősödött meg a hited? De ezt nem tudhatom. Ezért kockázatos vállalkozás ez az írás, mert teljesen tőled függ, károdra vagy hasznodra lesz. Madarat tolláról, embert barátjáról. Aki bölcsékkel jár, bölcsé lesz.

Mint látható a barátság valami hasonlóságot sejtet. Pedig ez nem is olyan biztos. Bár tény, hogy a barátságban olyan mély egymás iránti megnyílás, egyben elfogadás történik, amely bizonyára alapvetően megváltoztathatja a felek személyiségét. Mégsem meri senki sem azt mondani, hogy olyan lett, mint Jézus, mert az ő barátja. Természetesen hiszen, hogy közelítünk hozzá.

Abban nőtem fel, azt mondtuk a gyülekezetben, erről szólt az igehirdetés, hogy ne barátkozunk hitetlenekkel. Ezt néhányan olyan komolyan vették, hogy egyesek már lassan életük vége felé közelednek, de még át nem léptek hitetlen küszöböt. Csak hálás lehetek azért, hogy a szüleim megengedték, hogy kisiskolásként szülinapi zsúrra hívjam az osztályból a barátaimat. És örülök, hogy később sem kellett megtagadnom minden hitetlen barátomat. (Sejtem, lesznek olyanok, akik ezekkel a gondolatokkal szeretnének takarózni majd. A takaró még csak elég hosszú lenne, csak a lóláb fog ki-lógni.)

Miről is van szó? Jézus tanítása elég egyértelmű. Már amit az életével mutatott. Prostitúáltak és simlis adóbehajtók, durva halászok és képmutató hívők (lásd: farizeusok) barátaiként mutatkozik. És valóban a barátjuk, hogy megnyerje őket az Ország számára. Sokan követik is, bár a többség nem. Ennek ellenére Jézus alapvetően barátságos ember volt. Sokat mosolygott; köszönt a szomszédoknak; ölbe vette a gyermekeket, talán néha nyakba is; szívesen vette a fogadásokra való meghívást. Lehetett vele barátkozni. Sok barátja volt.

Egyszer azt mondta a Mester, hogy szerezünk magunknak barátokat, azt a vagyont is használva hozzá, amivel rendelkezünk. Azt

mondta, hogy ez az örök hajlékomba való befogadás feltétele lesz. Ez komoly dolognak tűnik. Nem tehetem meg tehát, hogy ne barátkozzam. Itt érti meg az ember, hogy a világgal való barátságot mikor János apostol elítéli, akkor nem személyeket ért rajta, hanem egy bizonyos magatartással, életfelfogással, életvitellel való megbarátkozást, mellyel a hívő egyébként sosem békülhet meg.

Hiszem, hogy egyre több hívő barátom lesz, mert megtérnek hitetlen barátaim. Ezért imádkozom és ezért lesznek továbbra is hitetlen barátaim is. Szeretem őket.

**(BH. 98. 03. 29.)
Háló Gyula**

De én az Urat várom...

– Mik. 7:7.a –

Mikeásnak sem volt könnyű. Isten népének csilága leáldozóban van. Izráel, az északi ország-rész végnapjait élte, majd elesett. A megmaradt nép asszír fogságba került. Az ok: „...*Izráel fiait vékeztek Istenünk, az Úr ellen*”.

És a próféta honfitársai, a júdaiak?

„...*Júda sem őrizte meg Istenének, az Úrnak parancsolatait, hanem Izráel szokása szerint élt...*”

Maradt tehát az ítélet hirdetése: először Izráel, majd Júda népe felé. A nép válasza: „... *ne prédikáljatok ilyeneket... Talán elfogyott az Úr türelme?*” Igen, elfogyott. Ninive iránt is, Izráel iránt is, Júda iránt is. És lehet, hogy nemsokára irántunk is elfogy.

Viszont a próféta nem csüggedt el. Az Urat várta, és ő nem váratott magára. Adta a vigasztalás ígét is: „... *összegyűjtöm Izráel maradékát... Eljön a nap, amikor felépítik falaidat... Kicsoda olyan Isten, mint Te, aki megbocsátja a bűnt?...*” – Ezt is hirdethette.

Különböző jelenségek figyelhetők meg most közösségünkben. Egyrészt 150 éves történelmünk utolsó harmadában nagyarányú létszám és gyülekezeti szám csökkenés. A régóta óhajtott ébredés késik. A legjobb szándékú törekvések (evangélizációk, gyülekezetplántálási misszió

stb.) hatékonysága minimális. Fiatallal lelkipásztorok, missziómunkások állnak ki a szolgálatból.. Másrészt vannak élő, növekvő gyülekezetek, rendszeres lélekmentő alkalmak, hangzik az evangélium a tv-ben, rádióban, utcákon, tereken, sátrakban...

Vagyis még van remény! Az Úr akarja árasztani az áldását, akarja az életet a halál helyett.

Mi akkor az akadály?

A bűnbánat, az önmagunkba tekintés hiánya. A langyos hívő életet meg lehet szokni. Bizonyos szempontból kellemes is. De Jézussal nincs iga-i közössége az ilyen hívőknek (Jel. 3:16.).

Letesztelhetjük ebből a szempontból magunkat: mi a legfontosabb a számomra? A minap beszélgettem egy olyan gyülekezetünk lelkipásztorával, ahol évek óta sokkal többen merítkeznek be, mint ahányan elmaradnak és meghalnak. Egy mondata különösen megakadt bennem: „a mi feladatunk a lélekmentés...” Sokszor gondolunk erre a „baptista evidenciára”. Pedig ez az Úr Jézus utolsó, legfontosabb parancsa számunkra. A végrehajtáshoz azonban az Úrra van szükségünk, az Ő személyes jelenlétére. Ez viszont rajta nem múlik. Ő megígérte, hogy – miközben ezt a parancsát teljesítjük(!) – „*én veletek vagyok minden napon, a világ végezetéig*”.

Vannak tehát gondok, problémák, mint Mikeás idejében. De ha megtanuljuk mi is az Urat várni, ő eljön, meg fogjuk látni. Az egyenetlent egyenessé teszi, a leküzdhetetlennek tűnő akadályt az útból eltünteti, az áldást kiárasztja személyes és közösségi életünkre is. Átéldhetjük, hogy „*a keves is ezerré nő, a kicsiny is hatalmas néppé*”. Mert „*Én, az Úr; rövid idő múlva megvalósítom ezt*”.

Csak várjuk őt hittel, nem feledkezve meg arról, hogy azért tart még Isten kegyelmének esztenedeje, „*mert nem azt akarja, hogy némelyek elveszenek, hanem azt, hogy mindenki megtérjen*”.

**(BH. 98. 10. 4.)
Balogh Barnabás**

— — — o — — —

Minél üresebb az életünk, annál nagyobb súllyal nehezedik ránk.
(Angelina Pereira Gomes)

Az év hátralévő részében különféle áldásokban lehet részünk. Igyekezzünk a tőlünk telhető legjobban kihasználni a lehetőségeket!

Október 6-án gyülekezetünk hálaadó ünnepére kerül sor. Készüljünk erre a napra lelkileg és anyagi áldozattal egyaránt.

Folytatódik a Jelenések könyvéről szóló elmélkedés-sorozat. Terveink szerint az idén három alkalomra kerül sor: szeptember 29-én, október 20-án, valamint november 17-én.

Október 27-én a reformációra emlékezünk. November 2-án, szombaton, és 3-án, vasárnap Gerzsenyi Sándor testvér lesz vendégünk. Szombaton író-olvasó találkozóra kerül sor, vasárnap délután pedig Gerzsenyi tv. verseiből hangzik el összeállítás.

November 10-én délután filmvetítést tervezünk családi vasárnap keretében. A vetítés után kötetlen beszélgetésre lesz lehetőség az alagsorban. (Számítunk a nőtestvérek süteménykészítő szolgálatára.)

November 16-án, szombaton 18,00 órai kezdettel, az erzsébet-napi programok keretében a Baptista Központi Énekkar ad hangversenyt gyülekezetünkben.

November 22-23-24-én evangélizációs alkalmak lesznek. E három napon előadásra kerül a MENNY KAPUJA, POKOL LÁNGJAI c. darab.

Az előkészületekben, valamint az előadásokban a gyülekezet tagjainak segítsége szükséges. A program felelősei: Laczkovszki János és Máté Dániel. Ők várják a segíteni szándékozók jelentkezését, valamint tájékoztatást is tőlük kaphatunk. Készüljünk imádkozó szívvel, hívogatóssal ezekre az estékre.

December csak ünnepekből áll, hiszen az első vasárnap már Advent 1. vasárnapja. Folyamatosan készülünk Karácsonyra, Jézus Krisztus földre jövetelének ünneplésére.

Az ünnepkör keretében december 14-én, szombaton 18,00 órai kezdettel a zeneakadémisták estjére kerül sor. A részletes programot később közreadjuk.

December 24-én, Szentestén családi körben ün-

neplünk.

December 25-én délelőtt 9,00 órától és délután 17,00 órától karácsonyi istentiszteletet tartunk.

December 26-án 10,00 órai kezdettel lesz a hagyományos gyermek-karácsony.

December 31-én délután búcsúzunk 2002-től. 2003. január 1-én imaórával kezdjük az új esztendő.

A programtervezet a faliújságon megtalálható. Imádkozzunk a különböző alkalmak áldásaiért!

„...mi, akik rendíthetetlen országot kaptunk, hálaadás közt éljünk, és szolgáljunk Istennek tisztelettel és félelemmel.” (Zsid. 12:28.)

Máté Dániel

Keresztrejtvény gyerekeknek

Kedves gyerekek!

Az alábbi rejtvény vízsz. 1. sorában – helyes kitöltés esetén – egy igevers válik olvashatóvá. Megfejtendő az igevers a pontos igehellyel együtt.

A megfejtést legkésőbb 2002. november 24-ig adjátok le a stúdióban. A helyes megfejtők jutalomban részesülnek!

1	2	3	4	5	Y	6	7	8	9	É
10						11				
12					13		14			
15			16	17		18			19	
		20						21		K
22	23			24				25	26	
27			28			29	30			
31			32		33				34	
		35						36		E
37	38						39		40	
41						42				

VÍZSZINTES:

1. A megfejtendő igevers
10. Ashúr felesége (I. Krón. 4:5.)
11. Saul leánya, Dávid felesége (I. Sám. 14:49.)
12. ... csillagok; Gárdonyi Géza nagysikerű regénye
14. Francia uralkodók megszólítása volt
16. Kincset a kertben elrejtő
19. Attól kezdve!
20. Ormányos emlős
22. Az egyik alapszín
24. Székesegyház
25. Szamár, franciául (ANE)
27. Növény jelzője lehet
29. Kelet-afrikai ország, fővárosa - Libreville
31. Bosszús szócska
32. Efraimita férfi (I. Krón. 7:21.)
34. Párosan nagy!
35. Szabály, utasítás
37. Súrolóeszköz
39. Manasse fia (IV. Móz. 32:41.)
41. Alkalmi
42. A Mária név francia megfelelője

FÜGGŐLEGES:

1. Az Ószövetség utolsó költői könyve
2. Terjedelmes
3. Erődítmény
4. Családfő az Ezsdrással hazatérők között (Ezsd. 8:16.)
5. Fogason lóg!
6. Komor részlet!
7. Bibliai patak, amely mellett Illés megölte a
8. Baál prófétáit (I. Kir. 18:40.)
8. Amely személy
9. Júda és Támár fia (Mt. 1:3.)
13. Város Palesztina tengerpartján, Jeruzsálemtől mintegy 52 km-nyire északnyugatra (Józs. 19:46.)
17. Leboruló
18. Izráel bírója, aki egy ökörösztrökével 600 füliszteust ölt meg (Bír. 3:31.)
20. Traktor húzza!
21. Somogy megyei város
23. Az első nő
26. Célofhád lánya (IV. Móz. 26:33.)
28. Régész öröme!
30. Simhi fia (I. Krón. 8:21.)
33. Értesülés
35. Spanyol hírugynökség (EFE)
36. Dagonya
38. Félédes!
40. Római 2-es

F a k a n á l

Viktória saláta

Hozzávalók: 25 dkg paradicsom, 30 dkg uborka, 15 dkg zöldpaprika, 5 dkg vöröshagyma, 1 pohár joghurt, 10 dkg juhtúró, ½ csomag petrezselyemzöld, 0,5 dl olívaolaj, só, bors, salátalevél
Az anyagokat egyforma kockára, a petrezselyemzöldet és a vöröshagymát finomra vágjuk. Az ízesítővel és az olajjal lazán összekeverjük, hűtőbe téve állni hagyjuk, salátalevélen joghurtal meglocsolva juhtúrószelettel tálaljuk.

Kapros, joghurtos gombasaláta

Hozzávalók: 40 dkg gomba, 2 dl joghurt, 1 csokor kapor, fehér bors, ecet, fél citrom, só.
A gombát megtisztítjuk, megmossuk, és vékony szeletekre vágjuk. Gyengén sós, ecetes vízben megfőzzük, majd főzővizében kihűtjük. A joghurtot elkeverjük a finomra vágott kapor felével, sóval, borssal, szűrt citromlével ízesítjük. Az öntetbe belekeverjük a leszűrt gombát, és jól lehűtjük. Tálaláskor megszórjuk a kapor másik felével.

Holland karfiolsaláta

Hozzávalók: 1 dkg karfiol, 1 fejecs saláta, 1 dl olaj, 1 dl tejszín, ½ citrom, 2 tojássárgája, ½ csokor petrezselyem, 10 dkg paradicsom, fehér bors, cukor, só.
A karfiolt enyhén cukros, sós vízben megfőzzük és kihűtjük. Készítünk egy hollandi öntetet: habütben a tojássárgáját és a tejszínt vízgőz felett sűrűvé verjük, majd vékony sugárban öntve hozzákeverjük az olajat. Citromlével, fehér borssal ízesítjük. A mártásba belekeverjük a kelvirágot és salátalevélre tálaljuk. Paradicsomkarikákkal és apróra vágott zöldpetrezselyemmel díszítjük.

Állandó alkalmaink

**Szerda: 19,00 Ifjúsági óra /nagyok/
Csütörtök: 18,30 Bibliaóra
Péntek: 19,00 Ifjúsági óra /kicsik/
Vasárnap: 9,00 MKBK v. Imóra
10,00 Istentisztelet
17,00 Istentisztelet**

Egy kis derű...

Történeketek az Autósiskolából

Fiatal tanítványommal a Móricz Zsigmond kör-tér felől a Kosztolányi tér felé haladtunk. Derekaszan taposta a gázpedált, pedig már vésszesen közel értünk a tilos mutató jelzőlámpához. Nem a gáz! Nemagáz!!! – kiabáltam rá. Én akár tegezhetem is – válaszolt nagy nyugalommal – akkor sem megy gyorsabban. (Schön György)

Minden új tanítványunknak el kell magyaráznunk, mit és hogyan kell cselekednie ahhoz, hogy a kocsit elinduljon. Ez természetes dolog, de van olyan is, akinek nem tetszik. Egyik tanítványom, egy tudós-forma férfi már az első magyarázó mondatom után félbeszakította mondókámat.

Tudom én, kérem, nem kell magyaráznia. Vezetett már valaha autót? Soha. De elolvastam egy remek szakkönyvet arról, hogyan kell vezetni. Ha tudja – tudja. Helyet cseréltünk, és én vártam, mikor indít. Eltelik egy perc, három, öt... A tanuló homlokán verejték csillog, de indítani nem tud. Uram – törtem meg a kínos csendet. – Legyen olyan kedves és lapozzon már abban a könyvben! (Simon János)

Rendkívül ideges ügyvédő tanítványom már vagy két kilométert vitte a kocsit egyes sebességgel. Bömbölt a motor, erőlködött szegény, a hölgy azonban rá sem hederített, csak taposta a gázpedált. Mondom neki, kapcsoljon kettesbe, de mintha a falnak beszélnék. Mondja, hölgyem! – fakadtam ki végül. – Ön szerint hol van a váltó? Hol? – kapta fel a fejét. – A táskámban. (Wladár Sándor, - Autósélet)

SZERETET - SZOLGÁLAT
A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja
Felelős szerkesztő:
dr. Almási Mihály
Szerkesztő: Máté Dániel
Technikai szerkesztő: Lesták Károly
Sokszorosítás: Pannon Set Bt.
Megjelenik havonta nyomtatva 200 példányban
Interneten: <http://ps.hu/szeretet-szolgalat>
Következő lapzárta: 2002. október. 27.